

Бургасъ. Но значението и размъритъ на това сражение, както и първото при Лозенградъ, научихме много по-късно.

Една нощъ, когато бѣхме на почивка при Ортаки, повикаха ни при дружинния командиръ. Както всѣкога при тия неочаквани повиквания, ние бързахме въ тревожнитъ предчувствия за беда или опасна нѣкоя изненада. Но заварихме майора весело разположенъ.

— Господа, — обърна се той къмъ насъ — направете си още сега разпорежданията. Утре заминаваме за Лозенградъ.

Той ни прочете следъ това и самата заповѣдъ за марша. Но де собствено ще идемъ въ Лозенградъ? Или може би по-напредъ? Губѣхме се въ най-странни предположения и догадки. Майорътъ следѣше мълчаливо и въ очитъ му поглеждаше дяволита усмивка. Той таеше нѣщо хубаво и ново, което не бѣше още казалъ.

— Гледайте си работата. Въ Лозенградъ отиваме за гарнизонъ. Ще бждемъ тамъ на добри начала.

Зная, че той добродушно и наивно вѣрваше въ това. Повѣрвахме всички. Всички заповѣди за маршове биваха кжси и сухи. Съобщаваше се най-близкия етапенъ пунктъ. Първиятъ бѣше въ Лозенградъ, може би за това въ щаба на полка сж предположили, че ще останемъ тамъ за гарнизонъ. А това е